

Sygn. akt **IV Ka 674/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Sędziowie: SO Bożena Majgier-Strączyńska (spr.)

SO Michał Tomala

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2013 r.

sprawy **E. G.**

oskarżonej z art. 272 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt V K 1486/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
za postępowanie odwoławcze, w tym 320 (trzysta dwadzieścia) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 674/13

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył **E. G.** o to, że w okresie od 13 października 2004 r. do 10 grudnia 2007 r. w S., wykonując z góry powzięty zamiar i w krótkich odstępach czasu, jako właścicielka mieszkania w S. przy ul. (...), wyłudzała podstępnie od funkcjonariuszy Urzędu Miasta S., poświadczenia nieprawdy w dokumentach w postaci potwierdzeń pobytu czasowego w ten sposób, że wprowadzała ich w błąd potwierdzając pobyt obywateli obcych państw w swoim mieszkaniu w ustnych zgłoszeniach pobytu czasowego wiedząc, że niżej wymienione osoby nie przebywały pod wskazanym adresem i tak: (tu następuje wskazanie imion i nazwisk oraz dat pobytu czasowego 430 osób), tj. o czyn z art. art. 272 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt V K 1486/12 uznał oskarżoną E. G. za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za przestępstwo to, na podstawie art. 272 kk, wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych

każda stawka. Zasadził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 220 złotych tytułem opłaty. Późniejszym postanowieniem wysokość należnej opłaty prawidłowo ustalono na 320 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wina i stopień społecznej szkodliwości przestępstwa zarzucanego oskarżonej jest znaczny, gdy tymczasem sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja oskarżonej, rodzaj i charakter naruszonego dobra, niedziałanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej świadczą o tym, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, zaś pozostałe okoliczności, tj. postawa oskarżonej, niekaranej wcześniej za przestępstwo umyślne, jej warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy tryb życia przemawiają za zastosowaniem wobec niej dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego z art. 66 § 1 kk,

b) rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej, w sytuacji gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności stopnia zawinienia sprawcy, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, sposobu zachowania sprawcy w trakcie przestępstwa, zasada indywidualizacji kary, przemawiały za warunkowym umorzeniem postępowania.

Stawiając takie zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do oskarżonej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej nie są kwestionowane apelacją. Ustalenia te są prawidłowe i oparte na prawidłowo zgromadzonych i ocenionych dowodach. Wobec zakresu apelacji, szczegółowe odnośnienie się do tych kwestii, prawidłowo wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jest zbędne.

Obrońca oskarżonej kwestionuje jedynie ocenę w zakresie stopnia zawinienia E. G. i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu ciągłego. Do tych okoliczności szczegółowo odnosił się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Analizował wszystkie okoliczności czynu i okoliczności dotyczące oskarżonej i trafnie doszedł do wniosku, że nie ma podstaw do warunkowego umorzenia postępowania. Apelacja obrońcy oskarżonej sprowadza się więc do polemiki z oceną Sądu i nie wskazuje żadnych nowych argumentów, czy okoliczności, które mogłyby wpłynąć na dokonanie odmiennej oceny.

Istnienie warunków formalnych umożliwiających warunkowe umorzenie postępowania pozostaje bez znaczenia, gdyż konieczna jest ocena okoliczności danej sprawy, a te sprzeciwiają się zastosowanie tej instytucji prawa karnego (która zresztą nie jest dobrodziejstwem).

Twierdzenia zawarte w apelacji o tym, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny, należy uznać za całkowicie niezrozumiałe w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Oskarżona w okresie objętym zarzutem zgłosiła pobyt czasowy 430 osób w mieszkaniu, w którym zamieszkiwanie nawet kilku z nich byłoby niemożliwe. Czyniła to systematycznie przez okres ponad trzech lat i to w określonym celu. Pracowała w szkole nauki jazdy i zgłaszała pobyt cudzoziemców, którzy zamierzali uczestniczyć w kursach nauki jazdy i ewentualnie przystąpić do egzaminu w celu uzyskania prawa jazdy w Polsce. Przynajmniej niektórzy z tych cudzoziemców w ten sposób uzyskiwali lub co najmniej zamierzali uzyskać korzyść majątkową w postaci niższych opłat z tym związanych, co też jest faktem znanym oskarżonej z racji miejsca pracy. Przy tym oskarżona w toku postępowania, zaprzeczając swojemu sprawstwu przez większą część tegoż postępowania, twierdziła, że to znajomi, którzy albo u niej mieszkali, albo przynajmniej mieli swoje rzeczy. W końcowej fazie postępowania przyznając się nie podała żadnych okoliczności, w jakich do czynu

doszło. Zatem postawa oskarżonej w procesie nie przyczyniła się do przyspieszenia postępowania, czy łatwiejszego wyjaśnienia wszystkich okoliczności.

Twierdzenia o braku świadomości bezprawności czynu są naiwne. Oskarżona doskonale wiedziała, że osoby, których pobyt czasowy zgłaszała nigdy u niej nie przebywały, nawet ich nie знаła, być może z nielicznymi wyjątkami. To ona miała pełną świadomość ilu osób pobyt w mieszkaniu zgłasza i nieprawdziwości tego zgłoszenia. Urzędnik nie był zobowiązany do weryfikowania takich danych i potwierdzając, że oskarżona może zgłosić pobyt czasowy cudzoziemca w swoim mieszkaniu z pewnością nie odnosił tego do takiej ilości osób, jak czyniła to oskarżona. Oskarżona jako osoba wykształcona wiedziała, że przed urzędnikiem dokonującym czynności prawnej należy składać prawdziwe oświadczenia, a te przez nią składane były fałszywe.

Istotne znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia ma skala działania E. G.. Nie było to jednorazowe zgłoszenie jednej lub kilku osób, ale proceder trwający ponad trzy lata, w którym to czasie oskarżona zgłosiła, że czasowo przebywa u niej 430 osób. Najbardziej typowe przestępstwa z art. 272 kk dotyczą jakiegoś jednorazowego zachowania, w czasie którego dochodzi do wyłudzenia poświadczenie nieistniejącej lub nieprawdziwej okoliczności. Tymczasem oskarżona takie działania podejmowała 430 razy. Już ta okoliczność wskazuje, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest bardzo duży, a kara mogła być wymierzona w górnej granicy ustawowego zagrożenia. Wymierzając karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w żadnym razie Sąd Rejonowy nie wymierzył kary rażąco niewspółmiernie surowej. Bardzo dobrze wyważył wszystkie okoliczności i w szerokim zakresie uwzględnił wszystkie okoliczności korzystne dla oskarżonej. Nie bez znaczenia jest także ustalony przez Sąd Rejonowy fakt, że przynajmniej niektóre z osób wymienionych w opisie czynu osiągnęły korzyści majątkowe w postaci niższych opłat za kurs prawa jazdy u uzyskanie stosownych uprawnień. Oskarżona o tym wiedziała, bo pracowała w szkole nauki jazdy, która nie jest wielkim przedsiębiorstwem, a więc każdy pracownik zna zasady jej funkcjonowania.

Odwoływanie się obrońcy oskarżonej do treści pierwszego zapadłego w tej sprawie wyroku, w sytuacji, gdy wyrok ten został uchylony jako nieprawidłowy jest nieporozumieniem.

Z kolei okoliczności dotyczące osoby oskarżonej nie mogą przesądzić o istnieniu podstaw do warunkowego umorzenia postępowania. Te okoliczności Sąd Rejonowy uwzględnił warunkowo zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Natomiast przede wszystkim okoliczności czynu i prawidłowo ustalony na ich podstawie stopień społecznej szkodliwości czynu, nie pozwalają na takie orzeczenie. Fakt, że oskarżona będzie osobą karaną jest normalnym następstwem popełnienia przestępstwa i wymierzenia za nie kary, a nie jakąś szczególną dolegliwością.

Nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonej, na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.